

Recurs introdus la 16 noiembrie 2012 de Diadikasia Symvouloi Epicheiriseon AE împotriva Ordonanței Tribunalului (Camera a patra) din 13 septembrie 2012 în cauza T-369/11, Diadikasia Symvouloi Epicheiriseon AE/Comisia Europeană, Delegația Uniunii Europene în Turcia, Central Finance & Contracts Unit (CFCU)

(Cauza C-520/12 P)

(2013/C 26/66)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Recurentă: Diadikasia Symvouloi Epicheiriseon AE (reprezentant: A. Krystallidis, Δικηγόρος)

Celelalte părți din procedură: Comisia Europeană, Delegația Uniunii Europene în Turcia, Central Finance & Contracts Unit (CFCU)

Concluziile recurente

Recurenta solicită Curții:

- Anularea ordonanței atacate;
- declararea admisibilității acțiunii formulate în fața Tribunalului;
- judecarea pe fond a cauzei și repararea prejudiciului cauzat recurente prin decizia nelegală a pârâtei din 5 aprilie 2011, adoptată de Delegația Uniunii Europene în Turcia și primită de recurentă la 6 aprilie 2011, privind anularea atribuirii contractului „Extinderea rețelei de centre de afaceri turco-europene în Sivas, în Antakya, în Batman și în Van — Europe Aid/128621/D/SET/TR” în favoarea consorțiului „DIADIKASIA BUSINESS CONSULTANS S.A. (GR) — WYG INTERNATIONAL LTD (UK) — DELEEUW INTERNATIONAL LTD (TR) — CYBERPARK (TR)”, pentru motivul unei presupuse declarații false, având în vedere interesul orizontal al recurente în cauza în discuție;
- obligarea Comisiei la plata tuturor cheltuielilor de judecată efectuate în primă instanță și în recurs.

Motivele și principalele argumente

În cadrul primului motiv, recurenta susține că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept în aplicarea articolului 263 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (denumit în continuare „TFUE”) în sensul că a omis să ia în considerare faptul că termenul „instituție” care figurează la articolul sus-menționat nu se referă numai la instituțiile Uniunii Europene, ci și la agenții Uniunii Europene, aceștia din urmă fiind în egală măsură responsabili pentru repararea prejudiciilor cauzate persoanelor care au suferit o pierdere ca urmare a acțiunii lor.

În cadrul celui de al doilea motiv, recurenta susține că Tribunalul a încălcat obligația de motivare, articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, precum și articolul 6 (dreptul la un proces echitabil) și articolul 13 (dreptul la un recurs efectiv) din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (denumită în continuare „CEDO”), în calitate de principii ale dreptului

Uniunii, întrucât a respins ca inadmisibilă acțiunea formulată de recurentă, fără a face referire la observațiile prezentate de aceasta cu privire la excepția de inadmisibilitate invocată de pârâtă, care priveau jurisprudența relevantă referitoare la prejudiciile cauzate de agenții Uniunii (Hotărârea Curții din 10 iulie 1969, Sayag și Zurich, 9/69, Rec., p. 329, Hotărârea Curții din 28 aprilie 1971, Lütticke/Comisia, 4/69, Rec., p. 325 și Hotărârea Curții 11 noiembrie 1981, IBM/Comisia, 60/81, Rec., p. 2639), și fără a face referire la interpretarea articolului 263 TFUE în conformitate cu jurisprudența menționată anterior. În ordonanța pronunțată, Tribunalul a omis de asemenea să răspundă la argumentele invocate de recurentă referitoare la încălcarea gravă de către pârâtă a principiilor fundamentale ale dreptului Uniunii privind securitatea juridică, încrederea legitimă și dreptul de a fi ascultat, precum și la încălcarea articolului 4 din Codul european de bună conduită administrativă.

În cadrul celui de al treilea motiv, recurenta susține că Tribunalul a prezentat în mod eronat și a denaturat elementele de probă furnizate de recurentă în primă instanță prin faptul că a decis că „doar CFCU avea statutul de autoritate contractantă [...] pentru a adopta o decizie de atribuire a contractului în cauză [...], iar competența Comisiei consta exclusiv în a stabili dacă condițiile de finanțare din partea Uniunii Europene erau sau nu erau îndeplinite”, în temeiul înscrisurilor prezentate de recurentă Curții, care fac în realitate dovada faptului că CFCU funcționează sub controlul și în limitele stabilite de Comisia Europeană. Prin urmare, constatările făcute în ordonanța atacată sunt incorecte și denaturează sensul exact al elementelor de probă puse la dispoziția Tribunalului.

Acțiune introdusă la 19 noiembrie 2012 — Comisia Europeană/Republica Federală Germania

(Cauza C-525/12)

(2013/C 26/67)

Limba de procedură: germana

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: E. Manhaeve și G. Wilms, agenți)

Pârâtă: Republica Federală Germania

Concluziile reclamantei

Reclamanta solicită:

- constatarea faptului că Republica Federală Germania nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul Directivei 2000/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 octombrie 2000 de stabilire a unui cadru de politică comunitară în domeniul apei (Directiva-cadru privind apa) ⁽¹⁾, și în special în temeiul articolului 2 punctul 38 și al articolului 9, întrucât a exclus anumite servicii din sfera de aplicare a noțiunii de „servicii legate de utilizarea apei”;
- obligarea Republicii Federale Germania la plata cheltuielilor de judecată.